

پویش «مشهد مهربان» این بار در دبیرستان دخترانه البرز برگزار شد

توجه دختران به مادران دربند

۱

عیدگاه

صفائی حضور ارتشیان و دانش آموزان دبیرستان و هنرستان البرز در مقابل این مدارس توجه رهگذران را به خودش جلب می کرد. هر که از آنجای گذشت می پرسید «اتفاقی افتاده؟!». کارشناس فرهنگی و اجتماعی شهرداری منطقه یک با حوصله درباره پویش مشهد مهربان به آن ها توضیح می دادند. برنامه با آیتانی از قرآن و سرود ملی که توسط ارتشیان نواخته شد، آغاز شد. هر لحظه به این جمع افزوده می شد. به ویژه وقتی مردم متوجه می شدند این دوره می برای کمک به زندانیان غیر عمد است.

● ممکن است برای ما هم اتفاق بیفتد

کارشناس فرهنگی شهرداری منطقه یک با اشاره به پویش مشهد مهربان و آزادسازی زندانیان غیر عمد می گوید: این طرح ضمن رقم زدن یک اتفاق خوب، باعث همدلی مردم هم می شود. محمدرضا رنجبر ادامه می دهد: به طور حتم در مدارس رقم چندان جمع نمی شود؛ چون نمی توان توقع داشت یک دانش آموز در مدرسه وجه شایان توجهی همراه خودش داشته باشد. اما مهم این است که فرزندان ما از همین دوران نوجوانی کمک به هم نوع را بیاموزند. علی اصغر عباسی، عضو شورای اجتماعی محله احمدآباد، نیز درباره این طرح توضیح می دهد: کارهای گروهی خرد اما جمعی، مردم را پای کاری می آورد و آن ها یاد می گیرند که در رفع مشکلات یکدیگر دخیل باشند. وی یادآور می شود: گاهی می شنویم مردم ندانسته می گویند زندانیان خطا کرده اند، حالا جورش را هم بکشند. این اشتباه

است، چون ممکن است این اتفاق برای هریک از ما پیش بیاید. به طور مثال شما رانندگی می کنید و یک بچه جلو ماشین می پرد. اگر حواستان نباشد، با او برخورد می کنید. گاهی تعهدات بیمه جابگوی مبلغ بیمه نیست یا متوجه نمی شوید تاریخ گواهی نامه تان به پایان رسیده و تصادف می کنید. این را گفتم که بدانید اتفاقات بسیاری از دست ما خارج است. عباسی ادامه می دهد: مردم ما باید جرائم عمد را از غیر عمد تفکیک کنند و به افرادی که ناخواسته دچار مشکل شده اند، کمک کنند.

● مادران سرپرست خانوار اولویت ما هستند

مدیر دبیرستان البرز که میزبان این برنامه است، می گوید: این طرح با کمک شهرداری منطقه یک اجرا شده است. ما می خواهیم دخترانمان یاد بگیرند طوری رفتار نکنند که ناخواسته به دردسر بیفتند. همچنین خواستیم این کار زیاده را محوطه باز اجرا شود تا همسایه ها و اطرافیان به جمع ما بپیوندند و این فرهنگ سازی ایجاد شود. هما کاکری ادامه می دهد: اتفاقات مختلفی ممکن است باعث عصبانیت نوجوانان شود و آن ها کاری کنند که خودشان به دردسر بیفتند. یا حتی گاهی به شوخی یکدیگر را هل می دهند و دوستشان دچار آسیب می شود. اغلب این جرائم اتفاقاتی است

که در طول زندگی با آن مواجه می شویم. زهرا مولوی پور، دانش آموز کلاس هشتم، به نمایندگی از دوستانش به ما می گوید: وقتی درباره برنامه به ما گفتند، تمام دوستانم به اتفاق گفتند ما می خواهیم به مادران زندانی کمک کنیم. به نظر ما خیلی سخت است که مادر در خانواده حضور نداشته باشد. برای یک لحظه خودمان را جای بچه های آن ها گذاشتیم و تصمیم گرفتیم در حد توانمان کمک کنیم. امیدواریم مسئولان هم این مادران را در نظر بگیرند و به آن ها کمک کنند.

نیم ساعتی از برنامه نگذشته است که همسایه ها هم به این جمع می پیوندند. نزدیکی ایستگاه اتوبوس به این خیابان، سبب کنجکاوی مسافران شده است و هریک از آن ها که ماجرا را می شنود، در حد توان خود کمک می کند.

نوجوان ورزشکار محله کوی امیرالمؤمنین (ع) می خواهد با کاراته به رویای کودکی اش برسد

آقای پلیس آینده

امید محله

حسین برادران فرا هشت سال قبل، ورزش کاراته را شروع کرده و در این مسیر موفقیت هایی نیز به دست آورده است. اما مهم ترین دستاوردش از ورزش، کسب قدرت بدنی و ورزشی جسمانی بوده که او را به رویای کودکی اش یعنی افسر نظامی شدن نزدیک کرده است. سعید پور طالب، نوجوان ورزشکار محله امیرالمؤمنین (ع)، مدتی قبل در آزمون دانشکده افسری شرکت کرد و امیدوار است به آینده ای که همیشه آرزویش را داشته دست پیدا کند.

● چطور با ورزش کاراته آشنا شدی؟

یک روز که از مسیر مدرسه به سمت خانه می رفتم، یکی از تراکت های تبلیغی باشگاه به دستم رسید. به آنجا رفتم و ثبت نام کردم. این مسیر از ده سالگی تا به امروز ادامه داشته است.

● اولین موفقیت ورزشی ات را یادت هست؟

بله. سال ۱۳۹۷ برای اولین بار در مسابقات استانی کاراته که در سالن کارگران مشهد برگزار شد، شرکت کردم. تمرینات کمی داشتم و بیشتر برای محک زدن خودم آمده بودم. اما تا مرحله نیمه نهایی بالاترفتم و مقام دوم مسابقات را کسب کردم.

● غیر از کاراته به ورزش دیگری هم علاقه داری؟

از سال ۱۴۰۰ ورزش بدن سازی را به صورت حرفه ای شروع کردم: بدن سازی ورزشی مکمل آماده سازی در ورزش کاراته است.

● هزینه های ورزشی ات را چگونه تأمین می کنی؟

در گذشته بیشتر هزینه ها را خانواده تأمین می کردند اما از زمانی که شغل دکوراسیون داخلی را شروع کردم و درآمدی دارم، هزینه باشگاه، لباس و دیگر تجهیزات را خودم پرداخت می کنم. البته خانواده هنوز هم پشتیبان و حامی ام هستند.

● بهترین هدیه ای که گرفتی، چه بود؟

مراسم قدردانی که برای من و دیگر دانش آموزان ممتاز در مدرسه برگزار شد. وقتی این مراسم را در کانال «قهرمانان استان» دیدم، احساس غرور کردم.

● از ورزش کاراته چه تجربه ای آموخته ای؟

اینکه دارای قدرت بدنی و جنگنده باشی اما در زمان عصبانیت، آرامش خودت را حفظ کنی. این بهترین درس من از ورزش کاراته بود.

● اوقات فراغت را چگونه می گذرانی؟

کتاب خواندن را خیلی دوست دارم و تا حالا کتاب های بسیاری خوانده ام. آخرینش «ده بچه زنگی» بود.

● دوست داری در آینده چه شغلی داشته باشی؟

دوست دارم افسر پلیس شوم. همیشه از کودکی به لباس های زیبا و فرم افسران پلیس، تناسب و شیک پوشی آن ها علاقه داشتم.

● دنبال کردن کاراته ارتباطی با پلیس شدنت دارد؟

از همان کودکی می شنیدم لازم پلیس شدن، قوی بودن و ورزشی بودن است و من با ورزش به دنبال آن بوده ام.

● به نظرت امکانات تا چه اندازه می تواند در موفقیت ورزشکار تأثیر داشته باشد؟

به نظرم تأثیر خیلی کمی می تواند داشته باشد. همه چیز بستگی به تلاش و پشتکار خودت دارد؛ برای موفقیت فقط باید تلاش و تمرین کرد. تا زمانی که نه یار و نه چندان مهم نیست.